

ע"פ 14957/12/17 - סמיר פרח, ויולית פרח נגד עירית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 14957-12-17 פרח ואח' נ' עירית תל-אביב-יפו

לפני כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
המעוררים 1. סמיר פרח
2. ויולית פרח
ע"י ב"כ עו"ד מרים כבוב
נגד עירית תל-אביב-יפו
המשיב ע"י ב"כ עו"ד לוי

פסק דין

בפני ערעור שהוגש על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט א. ברקאי), הכרעת הדין מיום 18.5.16 וגזר הדין מיום 25.10.17, לפיו הורשעו המערערים בעבירה של אי קיום צו שיפוטי, עבירה על סעיף 210 לחוק התכנון והבניה תשכ"ה - 1965 (להלן: "**החוק**") ונגזרו על כל אחד מהם קנס בסך 16,000 או 30 ימי מאסר תחתם, בתשלומים והופעלה התחייבות על סך 26,100 ₪.

הרקע

נגד המערערים הוגש ביום 31.3.05 כתב אישום בגין בניית מבנה בשטח של כ- 31.2 מ"ר ללא היתר כחוק. המערערים הורשעו והצטוו להרוס את הבניה נשוא כתב האישום עד ליום 1.7.09, אולם הם לא עשו זאת. ביום 29.6.10 הוגש נגד המערערים כתב אישום בגין אי קיום צו ההריסה נשוא הדין, הם הורשעו לאחר שמיעת ראיות ודינם נגזר כמפורט לעיל.

להלן בתמצית טענות המערערים

1. טרם הגשת כתב האישום נגדם בשנת 2010 לא נערך להם שימוע ועל כן יש לבטל את כתב האישום.

עמוד 1

2. המשיבה לא ערכה ביקור בנכס והסתמכה על תרשים משנת 2005, כך שהמשיבה לא הרימה את הנטל להוכחת פרטי המבנה הקיים.

3. מצבם הכלכלי והבריאותי של המערערים הוא בכי רע ואין באפשרותם לשאת בהוצאות ההריסה הנאמנות במאות אלפי שקלים.

דיון והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בחומר הראיות שבתיק בית משפט קמא, שוכנעתי כי דין הערעור להדחות, מהטעמים שיפורטו בהמשך.

אין חולק כי תלוי ועומד צו הריסה לגבי המבנה שבנו המערערים ללא היתר, מיום 1.4.09.

המערערים לא הרסו את המבנה נשוא הצו גם לטענתם. לדבריהם, הם ניסו לבצע את ההריסה אולם נתקלו בקשיים שונים כמפורט בהכרעת דינו של בית משפט קמא ועל כן הם לא ביצעו את הצו ההריסה דנן.

לטענת המערערים לא נערך להם שימוע לפני הגשת כתב האישום נשוא הדיון נגדם. אין מחלוקת על כך כי היה צורך לחקור את המערערים לפני הגשת כתב האישום נגדם ובכך שלא נחקרו נפל פגם בהליך. השאלה היא האם צורך לבטל את כתב האישום נגדם בגין פגם זה, מחמת הגנה מן הצדק.

סבורתני כי הגנתם של המערערים לא קופחה כלל ועיקר בגין פגם זה. בית משפט קמא איפשר להם להביא את כל ראיותיהם ולהעלות כל טענת הגנה אפשרית ואף לנקוט בכל הליך אפשרי. המערערים אכן עשו זאת ואף הגישו בקשה לעיכוב הליכים ליועץ המשפטי, אולם טענותיהם נדחו ע"י ביהמ"ש קמא ובקשתם לעיכוב הליכים נדחתה על ידי היועמ"ש לממשלה.

בית משפט קמא קבע ובצדק כי אין מקום לבטל את כתב האישום מאחר ובמקרה זה מדובר בכתב אישום בגין הפרת צו שיפוטי הנובע מכתב אישום קודם שהוגש לגבי עבירת בניה וקיים אמצעי מתון יותר מאשר ביטול כתב האישום. התרופה לכך היא התייחסות לפגם של העדר שימוע בגזר הדין.

כאמור בענייננו אין מדובר במחלוקת עובדתית, גם המערערים מודים כי לא ביצעו את צו ההריסה לפחות לא במלואו מחמת קשיים בהם נתקלו בביצועו. אין ספק כי המערערים מצויים במצוקה כלכלית ובריאותית קשה ולטענתם אין להם יכולת כלכלית לשאת בעלות הכספית של ביצוע ההריסה. אולם לא ניתן להמנע מביצוע צו ההריסה במשך שנים, כאשר מדובר בעבירת בניה רק מחמת נסיבות אישיות קשות ככל שהיו ועל ידי כך להנציח את עבירת הבניה ללא היתר. יוער כי גם לפי חוות הדעת של המהנדס מטעם המערערים ניתן לבצע את ההריסה אם כי הדבר כרוך בהוצאות.

כפי שקבע בית משפט קמא אין מדובר בנסיבות דנן בהגנת כורח לפי סעיף 34 לחוק העונשין, כנטען על ידי ב"כ

המערערים.

לענין גזר הדין - בית משפט קמא הלך כברת דרך ניכרת לקראת המערערים והתחשב בנסיבותיהם האישיות הקשות ועל כן לא החמיר עימם יתר על המידה, חילק את סכומי הקנס לתשלומים רבים ואף התחשב בעובדה שמדובר בקופה משפחתית אחת.

בנסיבות הללו לא מצאתי כי שגה בית משפט קמא בשיקוליו או בפסק דינו, ואני דוחה את הערעור.

ניתן היום, ח' שבט תשע"ח, 24 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.